

- 12 heeft veroorzaakt. En als we weten wat we hebben gedaan – of
13 nagelaten – dan kunnen we het rechtzetten.”
14 Hij ging weer zitten.

P. Barker, De stilte van de vrouwen, Amsterdam 2019

Tekst 3

Diomedes verwondt Aphrodite.

330 Deze stormde op Afrodite toe met het meedogenloze brons,
331 heel goed wetend dat zij een weerloze godin was en geenszins
332 een van die godinnen die de strijd der mannen beheersen, een
333 Athene, een stedenverwoestende Enyo. Dus achtervolgde hij
334 Afrodite door de dichte menigte en zodra hij haar had ingehaald,
335 deed hij een uitval, die zoon van de fiere Tydeus: op haar
336 toegesprongen met zijn scherpe speer, wondde hij haar tedere
337 pols. Onmiddellijk schramde de speerpunt haar huid, dwars door
338 de geurige peplos, die de Chariten zelf voor haar hadden
339-343 geweven en over haar pols vloeide het onsterfelijke bloed. Met
344 een luide kreet liet zij haar zoon op de grond vallen. Hem droeg
345 Apollo in zijn armen weg, onder een donkere nevel: geen van de
346 Grieken met snelle paarden mocht Aeneas treffen en doden.
347 Maar luid juichte Diomedes over Afrodite: “Ga weg, dochter van
348 Zeus, uit de moordende strijd. Heb je er niet genoeg aan
349 weerloze vrouwen te misleiden? Als je nu ook nog bij ons in de
350 oorlog komt, zul je wel leren huiveren, denk ik, alleen al van het
351 woord ‘oorlog’.”

Homerus, Ilias 5.330-351

Afbeelding 2

Gravure door T. Piroli, ca. 1800, illustratie bij de Ilias.

Tekst 4

Hector spreekt met Achilles voor hun tweegevecht.

- 248 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
249 τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἴκτωρ·
250 “Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὡς τὸ πάρος περ
251 τρὶς περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
252 μῆναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτέ με θυμὸς ἀνήκε
253 στήμεναι ἀντία σείο· ἔλοιμί κεν, ἢ κεν ἀλοίην.
254 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο θεοῦς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
255 μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμονιάων·
256 οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαγλον ἀεικίω, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
257 δῶη καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
258 ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
259 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὧς δὲ σὺ ρέζειν.”
260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
261 “Ἴκτωρ, μὴ μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε·
262 ὧς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,